

## Chương 40

### ĐẢ BẠI HUỲNH Y LÃNH CẨM Y

Lệnh Hồ Bình hỏi rồi vén áo lên rút thanh Hàng Long kiếm ở sau lưng ra. Vô Lượng Tam ma thấy Lệnh Hồ Bình lấy bảo kiếm ở bên mình đều chấn động tâm thần tự nhủ:

– Hay lắm! Vừa rồi thắng lời về phương diện quyền cước chưa lộ vẻ gì, nhưng bây giờ gã phải tiết lộ môn Thất Tuyệt kiếm pháp đã được Đinh Mão kỳ sĩ truyền thụ cho thì cuộc sắp đặt cực nhọc bữa nay của chúng ta cũng không uổng.

Hoa Kiếm Diêm La thấy nhiệm vụ của mình có cơ thành tựu trong lòng mừng rỡ vô cùng. Hắn hoan hỷ lùi lại một bên.

Độc Phong Câu cũng lấy cặp Tử Kim Câu ở trên vai xuống. Lệnh Hồ Bình cầm kiếm để ngang trước ngực hô:

– Mời Tôn hộ pháp

Độc Phong Câu không giống Nhiếp Hồn Thủ ra oai lấn át người. Hắn chấp song câu lại, tỏ vẻ rất lễ độ đáp:

– Xin Lệnh Hồ hộ pháp chỉ giáo thêm cho.

Dứt lời hắn lùi lại nửa bước.

Lệnh Hồ Bình coi đối phương dùng cất bước mở rộng thanh thế đúng là Thất Tinh bộ pháp của phái Côn Luân ngày trước không khỏi ngấm ngấm lấy làm kỳ.

Nguyên Thất Tinh bộ pháp là một môn rất khó luyện. Nhưng khi luyện thành thì lúc giao thủ biến hóa rất linh xảo. Tiến công cũng như thoái thủ đều theo ý mình.

Trước khi phái Côn Luân suy yếu, Thất Tinh bộ pháp đã có một hồi được coi là võ học tam tuyệt trên chốn giang hồ. Sau phái này dần dần đi vào chỗ suy yếu, nghe nói môn Thất Tinh bộ pháp cũng lần lần biến đổi không được như trước nữa.

Lệnh Hồ Bình không ngờ một tên đệ tử bất tiểu ở phái Trường Bạch lại học được môn bộ pháp chân chính kể như thất truyền đã mấy chục năm.

Chàng liền bụng bảo dạ:

– Thằng cha này vận dụng Thất Tinh bộ pháp một cách rất tự nhiên, không trách gã chưa đầy ba chục tuổi đã dám ngang tàng làm điều càn rỡ trên chốn giang hồ và được Ma bang đối xử đặc biệt, phong cho ngôi cao làm Huỳnh y hộ pháp.

Tuy chàng lúc này chẳng hỏi hận gì, nhưng đứng trước vấn đề nan giải, chàng phải tìm ra quyết định mau lẹ vì Thất Tinh bộ pháp biến hóa tuyệt diệu gần ngang hàng với Cửu Cung Di Hình bộ pháp mà chàng đã học được ở nơi Bính Dần kỳ sĩ.

Nói một cách khác, nếu hiện giờ chàng không thi triển Cửu Cung Di Hình bộ pháp thì nhất định phải lâm vào tình trạng hạ phong nhưng khắc chế Thất Tinh bộ pháp của đối phương bằng cách phát huy Cửu Cung Di Hình bộ pháp thì làm sao qua mắt bọn Vô Lượng tam ma được.

Chàng đang xoay chuyển ý nghĩ, bỗng thấy một làn tử quang làm chàng hoa mắt. Độc Phong Câu đã vung Tử Kim song câu lên đem theo một luồng kinh khí lấp lánh quét tới.

Lệnh Hồ Bình không thể suy nghĩ được nữa, cúi đầu ngón chân xuống vọt mình chênh chếch lùi ra xa bảy thước.

Độc Phong Câu đã tranh tiên một đòn liền thừa thế đuổi tới, phát song câu như gió táp mưa sa đánh ra chiêu thứ hai.

Lệnh Hồ Bình không kịp tính toán gì nữa lại đề khí tung mình vọt ra xa hơn trượng.

Chỉ trong khoảnh khắc, Độc Phong Câu tấn công mười mấy chiêu liền.

Lệnh Hồ Bình chỉ lùi hoài thủy chung chưa phản kích chiêu nào. Thanh trường kiếm trong tay chàng vẫn giữ nguyên tư thế cũ.

Vô Lượng tam ma đều lộ vẻ kinh ngạc:

Thú Tâm Ông nhìn Phong Vân Kiếm khẽ hỏi:

– Khiếu ông! Về phương diện kiếm thuật lão là một đại hành gia. Gã tiểu tử kia chỉ liên tục né tránh lùi lại là có chủ ý gì?

Phong Vân Kiếm Thư Khiếu Thiên mắt vẫn nhìn ngoài trường đấu, nhú cặp lông mày đáp:

– Thăng lỗi này khi ứng chiến bày thật lắm trò khó mà mò được. Có điều lão phu dám chắc gã phát huy thế thủ quyết chẳng phải vì không phá nổi những chiêu số Kim câu của Tôn hộ pháp.

Thiên Sát Ông Cáp Minh Niên xen vào:

– Sao Khiếu ông biết thế?

Phong Vân Kiếm hát hàm đáp:

– Lão huynh cứ coi thanh bảo kiếm trong tay gã thủy chung không biến đổi tư thế. Thân hình cùng bộ pháp vẫn ung dung như thường chưa lộ vẻ gì thất thế. Tình trạng này dường như gã bất đắc dĩ mà làm như vậy.

Tuyệt Tình Ông Tân Chiếm Tương nói theo:

– Phải rồi! Thăng lỗi dò dẫm Thất Tinh bộ pháp của Tôn hộ pháp. Hiện nay trong võ lâm ít người thấy bộ pháp này. Có đến tám phần mười thăng lỗi rất cao hứng, mượn cơ hội này quay trở lại để học lén. Khiếu ông nghĩ có đúng không?

Phong Vân Kiếm lắc đầu đáp:

– Tiểu đệ nhận xét dường như không phải thế.

Tuyệt Tình Ông hỏi:

– Sao biết?

Phong Vân Kiếm đáp:

– Tương lão nên nhận xét cặp mắt của thằng lỏi chỉ chú ý đến cặp kim câu của Tôn hộ pháp chứ không lưu ý đến cước bộ của y di động.

Hoa Kiếm Diêm La lùi lại một bước, mắt vẫn nhìn vào trường đấu miệng khê nói:

– Các vị hãy tạm đình chỉ mọi sự nghiên cứu. Tâm tư của gã tiểu tử, lão phu đã nhận ra rồi. Thằng lỏi chẳng phải là không có sức phản kích, cũng không phải gã đang dò dẫm bộ pháp của Tôn hộ pháp mà đúng là gã đang nghĩ cách chiến thắng đồng thời không để người ngoài coi rõ gã ra tay cách nào...

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

– Nếu các vị sơ ý một chút là để lỡ mất cơ hội. ai cũng bảo lão phu là con cáo già đã thành tinh, không ngờ thằng lỏi này còn giáo quyết hơn lão phu nhiều.

Bỗng hắn la lên:

– Hồngбет... Lẹ lên! Lẹ lên!... Trời ơi! Hết rồi... Tội nghiệp cho Tôn hộ pháp.

Tôn hộ pháp quả là đáng thương. Hắn đánh mười mấy chiêu chưa đụng đến mảy lông của Lệnh Hồ Bình. Sau cùng đối phương chỉ nhẹ nhàng phóng ra một kiếm đã đâm thủng cổ họng hắn cho máu chảy ra.

Nguyên Lệnh Hồ Bình cứ lùi mãi, lùi hoài. Mười mấy chiêu liền chàng chưa phản kích không phải như lời phỏng đoán của Hoa Kiếm Diêm La vì muốn thủ thắng mà lại sợ người ta nhìn rõ chàng ra tay. Đó chỉ là ý nghĩ lúc ban đầu của chàng, nhưng sau chàng đã biến đổi chủ ý.

Khi Lệnh Hồ Bình tung mình lùi lại lần đầu, chàng đã nhận ra chiêu thuật của cặp câu của Độc Phong Câu rất nghiêm mật, lại thêm vào Thất Tình bộ pháp cực kỳ tinh xảo hiển nhiên không thể hạ nổi đối phương dễ dàng như Nhiếp Hồn Thủ. Nếu muốn đưa hắn vào đất chết thì chỉ còn dùng cả hai phương thức một cách bất ngờ: dùng Cửu Cung Di Hình bộ pháp để tiến gần lại và dùng thủ pháp sét đánh không kịp bưng tai ra chiêu “Túy Hồng Liêu Loạn” trong Thất Tuyệt kiếm pháp.

Sở dĩ chàng lùi hoài khiến cho đối phương nổi lòng kiêu ngạo và chờ thời cơ đích đáng.

Sau cùng, thời cơ đã tới.

Độc Phong Câu thấy Lệnh Hồ Bình chỉ chịu đựng chứ không phản kích, cho là mình tấn công rất quá, đối phương không tìm được cơ hội hoàn thủ. Hắn nắm chắc mình

giữ được ưu thế, vung Tử Kim Câu trở hết kỳ chiêu như bóng theo hình, nhất quyết không bỏ.

Lệnh Hồ Bình thấy đã dời trung tâm trường đấu khá xa và lúc này thân hình Độc Phong Câu lại che khuất thị tuyến của Vô Lượng tam ma liền không khách khí gì nữa. Chàng đang ở vào địa vị bị đối phương rượt theo, chỉ dừng lại một chút là Độc Phong Câu cả người lẫn câu lẫn tới như cơn gió lốc.

Lệnh Hồ Bình rung tay một cái phóng mũi Hàng Long kiếm về phía trước khê buông năm ngón tay. Chân chàng bước Cửu Cung bộ, thân hình thấp thoáng dời khỏi nguyên chỗ như con cá lội nước.

Độc Phong Câu khi nào nghĩ tới trong kiếm pháp lại có chiêu thuật phản thường như vậy. Đối phương giơ tay lên một cái đã đề khí giới bay ra. Cặp câu đang quét trên không, gã phát giác ra tình hình bất diệu muốn thu câu về đỡ gạt thì không kịp nữa.

Bốn mặt trường đấu nổi tiếng hoan hô.

Đây toàn là phường vong mạng trong phe Hắc đạo đến làm hộ pháp ở Ma bang. Đối với họ định lý bất di bất dịch là khi chứng kiến hai bên giao thủ tất một người bị tổn thương. Hễ thấy chiêu thuật tinh kỳ là trong lòng cao hứng. Còn bên nào bị tử thương họ cũng chẳng cần.

Vô Lượng tam ma rất lấy làm thất vọng.

Vì Độc Phong Câu đang lúc xoay lưng về bên này, bọn lão chỉ ngó thấy hấn trúng kiếm té xuống chứ chưa nhìn rõ tư thức cùng động tác của Lệnh Hồ Bình trước và sau lúc chàng phóng kiếm.

Hoa Kiếm Diêm La nhìn tam ma khê cất tiếng an ủi:

– Ba vị bất tất phải nản lòng. Trong cấm nang của Tể phụ mẫu đã có diệu kế. Bất chấp thăng lỏn này điều ngoan đến đâu cũng đừng hòng thoát khỏi bàn tay lão phu. Ba vị hãy chờ coi sẽ rõ.

Hấn bảo đảm với ba lão rồi nở nụ cười gian trá bước lẹ vào trong trường.

Lệnh Hồ Bình rút thanh Hàng Long kiếm ở cổ họng Độc Phong Câu ra lau vào áo hoàng bào của gã cho sạch vết máu rồi cài lên lưng. Chàng từ từ quay lại.

Hoa Kiếm Diêm La tiến đến trước mặt chàng chấp tay nói:

– Cung hỷ! Cung hỷ!...

Lệnh Hồ Bình gượng cười buông tiếng thở dài đáp:

– Tôn hộ pháp đây coi bề ngoài rất bình tĩnh ôn hòa, chẳng ngờ cặp Kim câu trong tay y tàn độc quá chừng, khiến cho bản công tử chẳng thể lựa chọn được đường nào hết.

Hoa Kiếm Diêm La không nghĩ ra được câu trả lời đích đáng, đành bật tiếng cười

khô khan đáp:

– Phép đánh như vậy là tự mình chuốc lấy cái chết còn trách ai được?

Rồi hấn đọc câu:

– Hay quá! Hay quá! Hoàng bào biến Cẩm bào, nhất kiếm định giang sơn.

Hấn lại cố ý làm bộ cao hứng xoay mình lại nhìn mấy tên Hắc y hộ pháp lên tiếng giục:

– Này các người! Bày tiệc rượu trong Long Hồ đại sảnh. bắt phân giai cấp, ai cũng được dự để chúc mừng Lệnh Hồ hộ pháp lên ngôi cẩm tòa. Hết thủy uống chung rượu chúc tụng.

Bọn hộ pháp thấy nói có rượu uống lại reo hò như sấm dậy, kéo ùa vào trong hang.

Long Hồ đại sảnh ở trong tòa thạch động thiên nhiên, thêm vào nhân công mở mang, chiếm một khu đất rất rộng. Bốn vách nhẵn nhụi sạch sẽ. Bàn ghế toàn bằng đá bày la liệt coi chẳng khác một tòa bát quái trận đồ.

Ngũ cấp hộ pháp tổng số đến ngàn người ngồi hết rồi mà còn thừa chỗ.

Trước khi chưa đưa rượu thịt đến, Hoa Kiếm Diêm La giới thiệu Lệnh Hồ Bình với bốn vị Huỳnh y hộ pháp. Bây giờ Lệnh Hồ Bình mới biết trong bọn Huỳnh y hộ pháp có một phụ nhân xinh đẹp. Mụ là nguyên phối của Bách Thủ Ngô Công Túc Dương Vỹ, chưởng môn phái Huỳnh Sơn, tên gọi Đa thích Nga Mi Tĩnh Tiểu Tiểu.

Mụ già lưng gù tóc bạc phơ kể vị tiên phu chấp chưởng phái Bắc Mang danh hiệu là Hỏa Lôi bà bà.

Lão già mặt dài và trắng hán có cặp lông mày như chổi xể là Thiên Thai Giải Tẩu Cổ Vĩnh Niên và Thanh Thành Dao Khách Liễu Khiết Ngô.

Hai người này đều là sư đệ của chưởng môn phái đó. Chúng lại là những cao thủ nổi danh một thời của phái Thanh Thành.

Lệnh Hồ Bình nhất nhất chào hỏi.

Bốn người này đối với Lệnh Hồ Bình cũng tỏ ra rất thân thiện và lịch sự, tựa hồ chẳng vì cái chết của Độc Phong Câu Tôn Nhất Minh mà xảy chuyện xích mích chi hết.

Lệnh Hồ Bình thấy thái độ của bốn vị Huỳnh y hộ pháp này là một sự thực đáng mừng bất ngờ.

Tóm lại ngoại trừ mấy lão ma đầu trong bọn Cẩm y hộ pháp, còn hết thủy hộ pháp các cấp kể cả Huỳnh y hộ pháp hiển nhiên đều không hiểu rõ hoàn cảnh vi diệu bữa nay ở Long Hồ bang.

Nói một cách khác, lúc này từ Huỳnh y hộ pháp trở xuống đều coi Lãng Đãng công tử chẳng phải cái bù nhìn mà là một vị Cẩm y hộ pháp chân chính.

Sự phát giác đó là một điều rất trọng yếu.

Đồng thời nhân vụ này Lệnh Hồ Bình cũng biến đổi chủ ý đã định trước.

Nguyên trước kế hoạch của chàng chỉ mong công lực được khôi phục là lập tức tìm cách cấu kết với Như Ý mạo hiểm rời khỏi Ma quật, nhưng hiện giờ chàng nhận ra rất có thể tiếp tục ở lại đây.

Chỉ cần mấy lão ma đầu thay đổi ý nghĩ về chàng là chàng có thể lộng giả thành chân, được hưởng thụ mọi thứ quyền lực như một vị Cẩm y hộ pháp.

Khi nắm vững địa vị của Cẩm y hộ pháp rồi thì việc cứu thoát một tên xử nữ trong bang chẳng còn gì khó khăn nữa.

Về phương diện Tứ kỳ sĩ và Cái Bang, việc phái người đến tảo trừ ma quật chỉ còn là vấn đề một sớm, một chiều. Lệnh Hồ Bình tự nhủ:

– Ta mà làm xong việc đưa con a đầu Như Ý ra ngoài là chẳng bận tâm gì nữa, có thể ở đây làm nội ứng, há chẳng đem lại hiệu quả mất công ít mà được lợi nhiều?

Chẳng bao lâu tiệc rượu bày ra.

Lệnh Hồ Bình phát giác bọn đại tiểu ma đầu xung quanh đều đáng chán ghét nhưng tiệc rượu chúng bày trên bàn lại chẳng hề đồ chửi nào.

Hết người nọ đến người kia nâng chung chúc hạ, Lệnh Hồ Bình chẳng cự tuyệt một ai, thành ra uống say khướt.

Khi chàng tỉnh dậy, thấy mình đã ở trong một căn thạch thất khác.

Ở chốn thâm sơn cùng cốc trong ruột trái núi thì căn thạch thất nào cũng tương tự như nhau. Một đĩa đèn ngọn lửa nhỏ như hạt đậu, ánh sáng lu mờ đầy vẻ chết chóc, không sao hiểu được bên ngoài bây giờ vào lúc nào rồi.

Lệnh Hồ Bình trấn tĩnh tinh thần mở mắt ra. Chàng lại ngẫm vận chân khí để kiểm soát xem khi say rượu công lực có bị mấy lão ma đầu ngấm ngấm hạ thủ vào người mình không?

Rất may là chân khí lưu thông thoải mái không có gì trở ngại. Huyết mạch cũng chẳng có hiện tượng gì bị kiềm chế.

Tiếp theo chàng nhìn cách bố trí trong thạch thất.

Dè dàu, chàng không nhìn thấy thì còn khá, một khi nhìn rõ không khỏi giật mình. Đầu tiên lọt vào mắt chàng là tấm áo choàng màu đại hồng ở trên vách. Chàng lại ngó thấy trên bàn bày la liệt những hộp son phấn và mấy đôi giày cùng một ít đồ trang sức bằng kim ngân.

Lệnh Hồ Bình khẽ la một tiếng “Ô hay”, lật đật từ trên giường nhảy xuống.

Chàng toan ra cửa thì ngẫu nhiên quay đầu lại, đảo cặp mục quang, lại không khỏi một phen sửng sốt.

Trên cái bàn đá khác sắp đặt chĩnh tề đủ thứ y phục: giày, vớ, khăn, đai lưng, hầu bao... chẳng thiếu thứ gì. Cái đập vào mắt chàng nhất là tấm áo cẩm bào ngũ sắc còn mới nguyên.

Trên cẩm bào đặt ngay ngắn một tấm kim bài.

Lệnh Hồ Bình cầm tấm kim bài lên coi thấy trên mặt chính khắc ba chữ Long Hồ Lệnh. Mặt trái là một bức đồ án Long Hồ giao đấu. Phía dưới có một chữ Lục nét chữ còn mới nguyên, hiển nhiên vừa mới khắc xong.

Chàng nhìn rồi không khỏi chau mày.

Coi kiểu này thì tòa thạch thất đây đã thuộc quyền sở hữu của chàng, nhưng sao trong nhà còn bày đủ thứ vật dụng của nữ nhân?

Giữa lúc ấy, cửa đá từ từ mở ra.

Một thiếu nữ áo tía bưng một chén cháo liên tử hơi bốc lên nghi ngút ngậm cười tiến vào.

Tử y nữ chẳng phải ai khác lạ mà chính là Như Ý.

Lệnh Hồ Bình ngăn người ra, chớp mắt hỏi:

– Phòng này của ai?

Như Ý đặt chén cháo xuống cười đáp:

– Phòng của ai ư? Dĩ nhiên là phòng của tân nhiệm Cẩm y đại hộ pháp. Nếu không thì sao ngài lại ngủ ở trong này?

Lệnh Hồ Bình nói:

– Không phải thế. Tại hạ muốn hỏi căn phòng này trước kia ai ở?

Như Ý cười đáp:

– Tiểu tỳ tưởng Đại hộ pháp đã đoán ra rồi, không ngờ đại hộ pháp vẫn chưa tỉnh rượu. Chẳng phải của Độc Phong Câu Tôn đại hộ pháp thì còn của ai nữa?

Lệnh Hồ Bình nói:

– Chết chưa?

Tiếp theo chàng vung tay lên tiếp:

– Những đồ phức tạp trong phòng này, cô hãy thu hết đi cho lệ!

Như Ý cười đáp:

– Hà tất đại hộ pháp phải hoang mang. Cứ để tiểu tỳ từ từ dọn dẹp rồi sẽ đầu vào đấy. Đại hộ pháp hãy ngồi xuống ăn chén cháo nóng để giải rượu là việc cần.

Lệnh Hồ Bình đảo mắt nhìn quanh lại hỏi:

– Ai bảo cô nường vào đây?

Như Ý nghếch mắt nhìn chàng một cái, hỏi lại:

– Có phải đại hộ pháp chán ghét tiêu tỳ lắm rồi không? Nếu quả đại hộ háp không ưa, tiểu tỳ xin ra ngay.

Lệnh Hồ Bình vội đáp:

– Khi nào tại hạ lại có ý nghĩ như vậy? Bất quá muốn hỏi cho biết rõ mà thôi. phải chăng đây là chủ ý của Hoa Kiếm Diêm La lão quỷ?

Như Ý lại nheo mắt nhìn chàng hỏi:

– Cái đó mà đại hộ pháp còn phải hỏi ư?

Lệnh Hồ Bình giương cặp mắt nghi ngờ lên ngập ngừng đáp:

– Tại hạ làm sao mà biết được? Có phải chính tại hạ chỉ định cô nương đâu?

Như Ý hai má đỏ hồng hỏi:

– Vậy trước mặt mọi người, đại hộ pháp một câu kêu Như Ý, hai câu kêu Như Ý là nghĩa làm sao?

Lệnh Hồ Bình ra vẻ không tin hỏi lại:

– Có chuyện đó ư?

Như Ý ngoảnh mặt đi không lý gì đến chàng. Thị bắt đầu động thủ thu dọn những y phục cùng vật dụng của nữ nhân.

Lệnh Hồ Bình ngẫm nghĩ rồi hỏi:

– Lúc cô nương vào đây Hoa Kiếm Diêm La lão quỷ có dặn riêng câu gì không?

Như Ý vẫn xoay lưng lại đáp:

– Đại hộ pháp thử nghĩ xem có hay không? Lão muốn tiểu tỳ ghi nhớ từng lời nói, từng cử động của đại hộ pháp. Cứ ba ngày một lần báo cáo với lão.

Lệnh Hồ Bình lẩm nhẩm gật đầu. Sau một lúc chàng lại hỏi:

– Bên ngoài bây giờ là mấy giờ?

Như Ý đáp:

– Mới chập tối.

Lệnh Hồ Bình nhẹ buông tiếng thở dài. Chàng ngồi dậy ăn cháo liên tử.

Như Ý quay lại hỏi:

– Tại sao đại hộ pháp thở dài?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Thở dài là thở dài. Cũng như người ngủ đầy giấc rồi tỉnh dậy là phải ngáp, chẳng có lý do gì đáng nói cả.

Chàng dừng lại một chút rồi hỏi:

– Tại hạ hỏi cô một câu, cô định bao giờ dời khỏi nơi đây?

Như Ý hỏi lại:

– Còn đại hộ pháp thì sao?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Bây giờ tại hạ có thể dùng danh nghĩa hộ pháp đưa cô ra, chắc vụ này không thành vấn đề, vì mấy lão ma đầu trong lúc nhất thời chưa dám hỏi tội tại hạ. Còn tại hạ tạm thời chưa tính chuyện bỏ đi.

Như Ý hỏi:

– Tại sao vậy?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Sau khi cô đi rồi, tại hạ hành động sẽ dễ dàng hơn. Tạm thời tại hạ chưa tính đến chuyện thoát ly nơi đây, còn phải ở lại làm xong chút việc.

Như Ý nói:

– Nếu vậy tiện tỳ cũng không đi nữa.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Cô còn ở lại làm chi?

Như Ý đáp:

– Hiện giờ tiểu tỳ được phái đến châu chực đại hộ pháp, không còn gì đáng lo ngại nữa, ra đi sớm hay muộn cũng chẳng gì quan hệ.

Lệnh Hồ Bình nói:

– Cô nói vậy cũng phải. song cô đi sớm là khiến cho tại hạ nhẹ gánh được một phần. Tại hạ ở đây khi hành động khỏi lo về cô nương, tương đối dễ dàng hơn.

Như Ý đáp:

– Mấy vị lão ma đầu đều biết đại hộ pháp là một chàng công tử phong lưu. Tiểu tỳ đi rồi, nhất định họ sẽ phái người khác tới, mà tiểu tỳ không đi là bất tiện cho đại hộ pháp. Hừ!

Lệnh Hồ Bình trợn mắt lên hỏi:

– Cô... cô nói vậy là nghĩa làm sao?

Như Ý đáp:

– Nghĩa làm sao ư? Cái đó trong lòng đại hộ pháp tự hiểu lấy. Ban ngày lúc tan tiệc, Đa Thích Nga Mi tức Tình đại hộ pháp có con mắt kinh người ai cũng nhận ra. Nếu

y gặp dịp là sẽ ăn tươi nuốt sống đại hộ pháp.

Lệnh Hồ Bình vừa tức mình lại vừa buồn cười, ráng giữ bình tĩnh hỏi:

– Khi đó tại hạ say rượu rồi, chuyện này đúng hay không, tại hạ chẳng cần tranh luận với cô. Dù đúng thế chẳng nữa, cô thử nghĩ xem Lệnh Hồ Bình này có lý đến những hạng đàn bà như vậy không?

Như Ý đáp:

– Đại hộ pháp không có lý đến mực, nhưng mực cứ lý đến đại hộ pháp thì cũng vậy. Tiểu tỳ ở đây mấy năm đã thấy nhiều chuyện rồi. Nam tìm nữ chưa chắc đã thành công, còn nữ kiếm nam, tiểu tỳ chưa thấy ai...

o O o